

man gribe til det Middel lejlighedsvis at putte Trikiner ind i Flæsket. Jeg finder dette Forhold ganske latterligt. Naar man undersøger den ene Snes Tusind almindelige Slagtesvin efter den anden uden at finde nogen Trikin, er det ganske latterligt at opretholde denne tvungne Trikinundersøgelse. Jeg vil derfor ønske, at den højtærede Minister og Udvalget ville tage under Overvejelse, om det ikke var muligt at komme bort fra den eller i hvert Fald komme bort fra Betalingen af den. Lad saa Kommunerne foretage Undersøgelse med Hensyn til Trikiner saa meget, de lyste, men lad dem selv betale Undersøgelserne. Hvis man virkelig indførte den Bestemmelse, var der Mulighed for, at Trikinundersøgelse kun blev foretaget i Tilfælde, hvor det virkelig var nødvendigt. Efter disse faa Udtalelser skal jeg anbefale Forslaget.

Rørdam: Dette Lovforslag fremsættes kun, fordi der i Loven af 1906 om indenrigs Kødkontrol er en Bestemmelse om, at den skal forelægges til Revision inden Udgangen af 1910. Lovforslaget er i alt væsentligt i Overensstemmelse med den gældende Lovgivning, og de Forandringer, der ere foretagne, forekomme mig nærmest at være Fremskridt. Jeg er ganske uenig med den ærede sidste Taler, hvad Trikinundersøgelserne angaar, men det er der ikke Anledning til her at komme nærmere ind paa.

Vi, der have været med i de tidligere Udvalg angaaende denne Sag og have fulgt Forhandlingerne, vide, at Bølgerne have gaaet højt i denne Sag, og forskellige store Principspørgsmaal have gjort sig gældende. Jeg har altid hørt til dem, der mene, at vi burde gaa til Statskødkontrol over hele Linien, og at denne Statskødkontrol burde henlægges under et enkelt Ministerium. De væsentlige Mangler, som klæbe ved vor nuværende Lovgivning paa dette Omraade, ere, som det før er fremhævet, at Kødkontrollen sorterer under to Ministerier, og at vi ikke have Kødkontrol overalt. Det vil der dog neppe i Øjeblikket være Sandsynlighed for at faa forandret, da det er et økonomisk Spørgsmaal, og Sagen ikke er saa helt billig, saa det kan vel ikke hjælpe at rejse denne Tanke igen.

De Forandringer, som ere foreslaaede ved dette Lovforslag fra den tidligere Lov, ere, som det oplyses i Anmærkningerne, indsatte efter Samraad med det veterinære Sundhedsraad, Sundhedsstyrelsen og Bestyrelsen for de samvirkende danske Andelsslakterier, og jeg anser de fleste af

disse Forandringer for Forbedringer. Der er derfor for mig ikke Grund til at sig meget om hele Lovforslaget, jeg kan kun anbefale det til Fremme. Jeg synes, Lovforslaget i den foreliggende Form er et Fremskridt. Skulde det blive henvist til et Udvalg, hvad jeg ikke synes i og for sig er nødvendigt, er der enkelte Spørgsmaal, vi der kunne drøfte.

Mortensen: Man kan vel sige, at den Bevægelse, som i 90erne kom op i de større Provinskøbstæder for at skabe en Kødkontrol, var Frugten af Kampen mod Tuberkulosen, at det i alt Fald er den Kamp, som har givet den Fart, idet man var bleven klar over, hvor sundhedsfarligt det var for Befolkningen at nyde saadanne Næringsmidler som Kød, der var tuberkelinficeret. Denne Bevægelse førte med sig at man i de større Købstadkommuner først i 90erne etablerede en almindelig Kødkontrol, ved hvilken alt Kød, som faldedes i Byen, enten det blev slagtet der eller indbragtes fra Landet, skulde kontrolleres saaledes, at man sikrede sig mod de værste Farer ved Nydelsen deraf. Denne Bevægelse blev ogsaa den Gang modtagen med Velvillie fra alle Sider. Man fandt, at det var godt, at man var kommen ind paa den Vej, og de Købstadkommuner, som vare gaaede i Spidsen, kunde sikkert den Gang gaa ud fra, at man, inden ret mange Aar, vare gaaede, vilde have en almindelig Kødkontrol hele Landet over enten ved, at Staten paatog sig den eller ved, at det blev gjort obligatorisk for alle Kommuner at etablere en saadan. Man saa Interessen derfor stige i de første Aar. Læger og Sundhedsautoriteter paaviste, at den Kontrol, man da indførte, ikke var fyldestgørende, og saa gik man i de større Købstadkommuner videre og etablerede Slagtevang og oprettede Slagtehus. Det medførte ret store Bekostninger, men man indsaa Nødvendigheden deraf. Pressen bidrog ogsaa sit til at oplyse derom, og Kommunerne nød den Støtte fra Regeringens Side, at naar de ansaa det for nødvendigt at optage Laan til Anlæg af saadanne Anstalter, fik de hos Ministeriet villig Approbation paa Optagelse af saadanne Laan. Da Ministeriet endog i visse Tilfælde krævede, at den Afgift, som skulde ydes, skulde være tilstrækkelig til at dække Forrentning og Amortisation af saadanne Laan, kunde man ikke gaa ud fra andet, end at Ministeriet saa velvilligt paa disse Foranstaltninger og ikke bagefter vilde være med til at tilføje de Kommuner, som saa-